

DIUMENGE V DURANT L'ANY (B)
Homilia del P. Damià Roure , monjo de Montserrat
8 de febrer de 2009
Job 7,1-4.6-7; 1Co 9,16-19.22-23; Mc 1,29-39

Estimats germans i germanes:

L'evangeli ens acaba de presentar a grans trets una jornada de Jesús a Galilea, una jornada que podia ser un dia qualsevol del seu ministeri. Era dissabte, i el dia va començar a la sinagoga; Jesús hi va prendre la paraula i la gent va sentir i experimentar la força i la calidesa de la seva paraula. Sortint de la sinagoga, anaren a casa de Simó i Andreu, i van trobar malalta la sogra de Pere. La jornada continuava al vespre davant la porta de la casa i, de matinada, Jesús, es trobava en un lloc solitari, pregant. Com que tothom el buscava, Jesús va continuar el seu camí cap als pobles veïns a predicar-hi.

Per bé que l'agenda d'aquest dia podria semblar normal, sant Marc no deixa de consignar ni la humanitat de Jesús ni la confiança que suscitava. Donant la mà a la sogra de Pere, la va fer aixecar. Quanta confiança i fortalesa no devia transmetre Jesús. Si una cosa sobresurt, doncs, d'aquesta jornada a Cafarnaüm és, d'una banda, la força comunicativa de Jesús, la seva capacitat d'infondre esperança —amb fets i amb paraules—, i, de l'altra, la seva entranyable proximitat a les persones que, per la circumstància que sigui, estaven més necessitades de suport, de guarició i de proximitat.

Si l'activitat de Jesús ens presenta una cara de la medalla, és a dir, la seva disposició a anunciar la salvació i a ajudar tothom, l'altra cara de la medalla la trobem en aquelles paraules dels deixebles: «tothom us està buscant». Paraules que reflecteixen la set que els seus contemporanis i, en definitiva, els homes de tots els temps tenim —més o menys conscientment— d'un punt de referència personal a prova de tot. Per moltes voltes que donem, nosaltres, cristians, acabem trobant sempre al final aquest punt de referència essencial i personal en Crist. Ell ens manifesta com ningú de quina manera la persona humana pot ser i és acceptada íntegrament per Déu, i recolzada —quan es presenta tal com és— per a anar endavant, en el dia a dia, i en els clarobscurs de la vida.

En realitat, per la fe cristiana, les sofrències poc ens allunyen de Déu, més aviat ens condueixen a una comunió més profunda amb Ell. La nostra fe cristiana és essencialment comunió amb Crist, amb el Crist que va procurar de vèncer el mal amb el bé i, al mateix temps, amb el Crist que va carregar-se els nostres dolors i els va patir ell mateix a la creu. És aquest seu doble combat allò que ens fa tan proper Jesús, combat fet d'aguant i d'esperança, que és com un paradigma de la vida personal de cadascú.

Ens adonem llavors que el poder de Crist conviu amb la feblesa humana, que el seu camí és fet d'estimació i de creu. Però Jesús ens fa copsar, amb el seu estil i manera de viure, que l'esperança ens és donada cada matí, i que podem acollir el seu principi d'esperança com una eina de treball per viure la jornada i per enfocar cada etapa de la nostra vida de cada dia.

Quan ens fixem en l'activitat de Jesús, tal com ho hem sentit avui a l'evangeli, ens adonem que pot atendre múltiples sol·licitacions: donar suport, guarir, quedar-se moments pregant, portar la bona nova d'un lloc a un altre, com una autèntica missió. Però en el fons és un i únic Jesús el qui realitza totes aquestes activitats, l'estimat del

Pare i germà nostre. Com a tal ens acompanya. Fem-li, doncs, confiança i posem-nos al seu abast, i junt amb el seu esperit de germanor sentim-nos responsables del treball que se'ns demana a tots per ajudar a vèncer la fam.

L'Eucaristia que celebrem ara ens ajudarà a esperar i a reconèixer tots els béns que ens vénen de Déu, i ens enfortirà per viure amb sinceritat la nostra fe de cristians.